

דף יא.

עין משפט א.

או"ח סימן רפה פעיף א

א. אין נותנים כלי מלא שמן מנוקב על פי הנר כדי שיהיה נוטף בתוכו, גזירה שמא יבא להסתפק בו ויתחייב משום מכבה א, אבל אם חברו בסיד או כדומה שהוא כלי אחד מותר דפורש ממנו משום איסור שבת.

עין משפט ב.

או"ח סימן שיז פעיף ד

ה. דלי הקבוע בבור קושרים אותו באבנט אבל לא בחבל ב, ובדלי שאינו קבוע מותר אפי' בחבל שאינו של קיימא.

עין משפט ג.

יור"ד סימן שיג פעיף ו

ו. בכור שאחזו דם יקיז ממנו דם ובלבד שלא יתכוון לעשות בו מום ג, ואם נעשה בו מום הרי זה נשחט ע"פ זה.

א. שבת כ"ח וכת"ק. וכיון שהשמן הוקצה לנר אם יסתפק ממנו חייב משום מכבה, אבל כשחברו לכלי אחד אין לחוש דמשום איסור שבת בודל ממנו, רש"י וב"י. ומש"כ שיתחייב משום מכבה היינו להרמב"ם שפסק כר"י דאמר מלאכה שא"צ לגופה חייב עליה, ומ"מ אף לר"ש אסור, מ"א ס"ק א'. ולכא' מדוע לא הוי גרמא ולא יתחייב, ואולי כיון שאין דבר מפסיק לא הוי גרמא וכמו בכדים עם מים בסימן של"ד ששם הכד מפסיק על כן נחשב לגרמא. ואסור לחתוך מן הנר בשעה שהוא דולק, ב"ח בשם האו"ז, וכן אסור לקחת חתיכות חלב הנמצאים בנר הדולק אפי' הרחוקות מן הפתילה. כה"ח אות ג'.
ב. כי בחבל זה קשר של קיימא ואסור.
ג. ממשנה שם בדף ל"ג ע"ב, וכחכמים.

דף יא:

או"ח סימן תמג סעיף א

עין משפט א.

א. חמץ משש שעות ולמעלה ביום י"ד בניסן אסור בהנאה ד.

הגה: ואפי' חמצו של א"י אסור להנות ממנו.

א. ב. מתחילת שעה חמישית ביום י"ד אסרוהו חכמים ה באכילה, וכל שעה חמישית מותר בהנאה, ורשאי למוכרו לא"י אפי' שהא"י לא יאכל אותו קודם הפסח, ויכול להאכילו לבהמה חיה ועוף ובלבד שיעמוד עליהם לראות שיאכלו ולא יצניעו ממנו שיש לבער מה ששיירו ממנו י.

ומתחילת שש שעות ולמעלה אסרוהו גם בהנאה ז.

ד. מבריתא פסחים כ"א וכו', ואסרוהו חכמים שתי שעות קודם, ממשנה י"א וכו'. ומשש שעות ולמעלה היינו סוף שש ותחלת שבע, פר"ח. וכל האוכל חמץ מתחילת שעה שביעית לוקה מן התורה. רמב"ם פ"א הלכה ח'. מ"מ אינו עובר על ב"י וב"י עד הלילה רק על עשה דשבתו, ולדעת רש"י עובר גם בב"י וב"י מתחילת שבע שעות, אין זה מוכרח בדעת רש"י. כה"ח אות א'.

ו. ואם לוקין על ההנאה בלא אכילה עיין בפר"ח שהאריך ויש בפלוגתא בזה. שם אות ג'. ואפי' חמץ נוקשה או תערובת חמץ אסור בהנאה מתחילת שעה שביעית. שם אות ד'.

ה. דחששו שלא יטעו ביום המעונן מגמ' דף י"ב. והנו"ב כתב דחמץ נוקשה מותר בשעה חמישית ומצה עשירה מותרת בע"פ עד חצות אפי' לדעת הרמ"א בסי' תמ"ד סעיף א' שאין נוהגין לאכול אותה בפסח. כה"ח אות ז'.

ו. היינו כשמגיע זמן איסורו.

ז. משום דרובא טעו בין שש לשבע שעות, מרש"י בפסחים י"א ע"ב. ע"כ אסור להריח פת חמה של עכו"ם משש שעות ולמעלה. כה"ח אות י"ג.

ואם קידש בו אשה אינה מקודשת. טור. ועיין באהע"ז סי' כ"ח סעיף כ"א שפסק דאם חמץ מדרבנן ושעות דאורייתא או חמץ דאורייתא ובשעות דרבנן הוי ספק מקודשת, ועיין מש"כ שם במנחת אשר אות מ"ב-מ"ג.

חמץ של הקדש או של עכו"ם שלא קיבל עליו אחריות הרי זה רשאי למכרו גם בשעת איסורו שאין הנאה זו שלו. כה"ח אות ט"ז.

ט. אם האדם נמצא במדינה אחת וחמצו במדינה אחרת ושם במקום החמץ עדיין לא

הגה: אלו הד' שעות שמותר לאכול בהם חמץ הם שעות זמניות ^ח לפי ענין אורך היום. וי"א עד ב' שעות קודם חצות מותר לאכול.

חור"מ פימן ל פעיף ז

עין משפט ב.

ז ח. הלואה אחר הלואה שמצטרפין ^ט בענין שיתבע ממנו ב' הסכומים דהיינו ב' מנים שאמרו שני העדים, ואפי' אמרו בב' זמנים מצטרפין להוציא מנה אחד, אם לא שיש מקום לומר שטעו העדים ^י בקביעות החודש שאז אפי' תבע מנה אחד מצטרפין, אך אם יתברר שהם מעידים על ב' מנים נפרדים, אפי' בטעות דקביעות החודש, לא מהני ולא מצטרפין וחייב לו רק ^כ שבועת התורה של עד אחד.

הגה: ט. עד אחד מעיד שראובן נתן לשמעון קרקע בקנין, ועד השני מעיד ששמעון מחזיק בקרקע כדין, ^ל הרי אלו מצטרפין כהודאה אחר הלואה.

הגיעה שעה ששית, הולכים אחר מקום החמץ ולא מקום עמידת בעליו. שם אות י"ז.
 מצה כפולה בע"פ שאסור המקום שנכפל, צריך שריפה ואסורה בהנאה, ב"ח. כה"ח אות י"ח.

ח. כתב הלבוש שמחשבין השעות מזריחת החמה עד השקיעה, אבל לדעת הב"ח יש לחשב מעמוד השחר עד צאת הכוכבים. וכ"כ הפר"ח. כה"ח אות כ"א.

ט. טור בשם הרמ"ה, וכ"ז בהלואה אחר הלואה או הודאה אחר הודאה, אבל בהודאה אחר הלואה, או בהיפך, אפי' לא תבע אלא מנה אחד מצטרפין.

ואפי' בהלואה אחר הלואה, אם התובע אומר הלווה ב' מנים אבל אינו זוכר אם בזמן אחד או בב' זמנים, והעדים מעידים בב' זמנים, מצטרפין להוציא מנה אחד, כ"כ בסמ"ע ס"ק כ"א ונתיבות בחידושים ס"ק י"ב.

י. ואם חלקו זה אומר לפני זריחת החמה וזה אומר אחרי זריחתה, הוי מוכחשין, וכן אם טעו בימי השבוע שזה אומר היה ביום ג' בשבוע והשני אומר זה היה ביום רביעי הוי הכחשה. וכן אם המעשה היה אחרי רובו של חודש לא אמרינן דטעו בקביעות החודש, ואם בשעת העדות היה אחרי רובו של חודש אם המעשה היה לפני רובו של חודש אמרינן דטעו. סמ"ע ונתיבות ס"ק י"ג ועיין עוד בסי' מ"ב.

כ. ולא הוי עדות מוכחשת דיתכן ששניהם אומרים אמת, ואע"פ שאחד מוכחש מהתובע. כ"כ הסמ"ע בס"ק כ"ה.

ל. מתשובת הרא"ש כלל נ"ט סי' ח' והביאו הרמ"א, ועיין בש"ך ס"ק י"ג בענין עד אחד המכחיש את חברו ואחד מהם אומר אני רוצה לברר את דברי.